

U C H W A Ł A Nr
Rady Miejskiej w Warce
z dnia

w sprawie: nadania nazwy ulicy w mieście Warka

Na podstawie art. 18 ust.2 pkt 13 ustawy z dnia 8 maja 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. Nr 142, poz.1591 z 2001 r., ze zm.) uchwała się co następuje:

§ 1. Ulicy położonej w mieście Warka, a stanowiącej działkę ewidencyjną nr 1324 nadaje się imię Aleksandra Zawadzkiego.

§2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Warki.

§ 3.Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego.

Uzasadnienie

Towarzystwo Przyjaciół Warki wystąpiło do Rady Miejskiej w Warce o zmianę nazwy ulicy Aleksandra Zawadzkiego w mieście Warce, motywując to koniecznością usuwania z przestrzeni publicznej, takich jak np. nazwy ulic, reliktywów systemu władzy systemu politycznego jaki panował w Polsce przed 1989 r. Wskazano, że gen. Aleksander Zawadzki był zasłużonym działaczem komunistycznym, znacznie przyczyniającym się do utrwalania władzy reżimu komunistycznego. W związku z tym przeprowadzono ankietę wśród właścicieli posesji, które znajdują się przy ulicy, której dotyczył wniosek. Większość respondentów wypowiedziała się przeciwko zmianie nazwy ulicy, jednocześnie nie wykazując wiedzy kim była osoba, której imieniem i nazwiskiem nazwana była ulica. Nie odnaleziono uchwały właściwego organu, na mocy którego nadano nazwę tej ulicy. Jednym dokumentem rangi uchwały wymieniającym nazwę ulicy jako Aleksandra Zawadzkiego jest uchwała Rady Miejskiej w Warce z dnia 28 listopada 2001 r. Nr XLVI/524/01 w sprawie nazewnictwa ulic i placów w mieście Warka, którą uznawano za obowiązujące dotychczasowe nazwy ulic. Rada Miejska w Warce, uwzględniając zasadność złożonego wniosku oraz mając na względzie stanowisko wyrażone przez właścicieli nieruchomości znajdujących się przy tej ulicy, uznała, że zasadnym jest nadanie nazwy ulicy, ze wskazaniem dokładnym osoby patrona. Osobą zasługującą na to jest postać profesora Uniwersytetu Lwowskiego Aleksandra Zawadzkiego.

Urodził się on 6 maja 1798 roku w Bielsku, w ubogiej, wielodzietnej rodzinie. Mimo ubóstwa rodzice zrobili wiele, by zapewnić mu wykształcenie, a częste wycieczki w otaczające Bielsko góry wcześniej rozbudziły w nim zainteresowanie przyrodą. Zaczął wówczas zbierać motyle oraz minerały i kontynuował tę kolekcjonerską pasję ucząc się w gimnazjum w Cieszynie. Został tam przyjęty w roku 1811 od razu do trzeciej klasy.

W Cieszynie wielkie wrażenie wywarły na nim zbiory przyrodnicze Leopolda Szersznika, dzięki którym zainteresował się również botaniką, a do jego nauczycieli należał w tym czasie bliski współpracownik Szersznika, Albin Heinrich. Od roku 1815 Zawadzki kontynuował naukę w Ołomuńcu. W roku 1818 przeniósł się do Lwowa, gdzie, jako student zaoczny, słuchał wykładów anatomii Berresa i wykładów botaniki E. Wittmanna. W roku 1829 uzyskał we Lwowie tytuł doktora filozofii, po czym zatrudniony został jako nauczyciel studium dla zakonników przy Seminarium Lwowskim. W latach 1835–37 wykładał botanikę w Studium Medycyny Chirurgicznej Uniwersytetu Lwowskiego, od 1837 roku był profesorem fizyki przemyskiego Instytutu Filozoficznego dla nauczycieli, zaś w roku 1840 otrzymał Katedrę Fizyki na Uniwersytecie Lwowskim. W okresie lwowskim często wyruszał na wycieczki florystyczne i faunistyczne po Karpatach Wschodnich, Bukowinie, Tatrach i okolicach Babiej Góry, podczas których, gromadził zbiory roślin wyższych, grzybów, śluzowców i owadów. Opublikował szereg prac poświęconych florze i faunie Galicji i Bukowiny oraz liczne przyczynki florystyczne i faunistyczne, a także artykuły o znaczeniu paleontologii, podsumowujące ówczesny stan wiedzy o skamieniałościach i rozwoju życia. W roku 1848 Zawadzki, pełniąc obowiązki dziekana Fakultetu Filozoficznego Uniwersytetu Lwowskiego, stanął po stronie radykalnie nastrojonych studentów i profesorów, za co w następstwie postępowania dyscyplinarnego zdegradowany został w roku 1853 do rangi nauczyciela

szkolnictwa średniego. Przeniósł się wówczas do Brna, gdzie przy poparciu doktora Josefa Auspitz, również weterana roku 1848, zatrudniony został jako kustosz zbiorów fizycznych oraz nauczyciel fizyki, botaniki i zoologii w starszych klasach powstałej w roku 1851 Szkoły. W latach 1854-1868 studiował ewolucję, po czym w Brnie, gdzie przybył w wyniku zawieruchy spowodowanej Wiosną Ludów, stał się mentorem Grzegorza Mendla, kierując jego talent w stronę ewolucji i pomagając stworzyć podwaliny genetyki.

Mając powyższe na uwadze należało podjąć przedmiotową uchwałę.